

Részletek Simon Mariann Borvendég Bélával készített interjújából.

(2004. november 18. és 2005. február 2.)

Borvendég Béla: *Architectura quo vadis*, Terc 2005. pp. 296 – 306.

Azért lettem építész, mert véletlenül a kezembe került Le Corbusier-nek egy könyve. Franciául ugyan nem tudtam, de a képeket végignéztem, s úgy döntöttem, építész leszek. Ha lábakra lehet állítani a házakat, akkor nekem ott a helyem. Ez 1948 körül történt, az újjáépítés idején, úgy éreztem, ez az a szakma, amelyben hasznossá tudom tenni magamat.

Annak, hogy a Szövetség elnöke lettem, hosszú előzménye van. Amikor hazajöttem Angliából, bevásárlottak a MÉSZ vezetőségébe, s attól kezdve folyamatosan hol vezetőségi, hol elnökségi tag voltam, egy rövid ideig tán főtitkár is. Valamilyen módon mindig ott tüsténkedtem. Érezvén az állami irányításnak a meglevő, nehezen korrigálható anomáliáit, úgy gondoltam, hogy a Szövetség valamit azért tud csinálni. A Szövetség persze sokat nem tudott csinálni, de kétségtelenül jártatta a száját.

Hosszú életem folyamán oda lyukadtam ki, hogy az optimizmus és a pesszimizmus körülbelül ugyanannyiba kerül, csak az optimizmus sokkal kellemesebb. Olyan nagyon rossz nincsen, hogy valami jó ne legyen benne. Ha az ember mindenre azt mondja, rossz, akkor nem látja meg a kicsi jót sem. ... Tulajdonképpen mindig ilyen voltam. A világot nem tudom megváltani, megváltoztatni sem, nekem kell hozzá alkalmazkodnom.

A magyar építészek pesszimizmusa összetett jelenség. Kezdjük azzal, hogy az egész ország elég pesszimista. Aztán akinek pénze van, bármikor bohócot csinálhat az építészből. Végül a magyar építész kettős erőterben dolgozik: jönnek a divatlapok, hogy a Gehry ezt építette, a másik meg azt, amire neki nincs módja, részben anyagi okok miatt, részben meg, mert nem is kell a beruházónak. Erre én mindig azt szoktam ajánlani, hogy tessék meggondolni, az építészet baromi egyszerű dolog. Nem hiszek abban, hogy jó építészetet csak sok pénzből lehet csinálni. Ha az ember az építészetet nem művészkedésként fogja fel – Én most megvalósítom önmagam! –, akkor az építészet szakma. Tessék megpróbálni, hogyan lehet belőle a legtöbbet kihozni!

Az életben jelen kell lenni. Sosem lehet tudni, mikor történik valami, ami teljesen jelentéktelennek tűnik, de ha az ember épp odafigyel, sorsdöntő lehet. Benne kell lenni a dolgokban, nem kell minden után szaladni, csak figyelni kell, mi történik.

Sosem gondoltam azt, hogy nekem igazam van. Sőt, mindig vártam, hogy valaki azt mondja, nincs igazam. Nem nagyon mondták. Véleményem van. ... Az a kritikus, aki csak jót ír, rossz kritikus. De én nem vagyok építészetkritikus. Építész vagyok, akinek van véleménye.

Budapest, 2014. február 12.